

til partrederen, svarer til gældende lovs § 16, stk. 2, og findes tilsvarende i det svenske lovudkast, mens det er udeladt i det norske udkast under henvisning til, at dette spørgsmål bør afgøres efter de almindelige regler om reklamation.

Reglerne i § 48 er deklatoriske jfr. § 39.

Til § 49.

Reglen om partredernes tilskudspligt og om følgerne af, at denne pligt ikke opfyldes, findes i gældende sølovs § 17, § 49, stk. 1, svarer bortset fra redaktionelle ændringer til § 17, 1. og 2. punktum, idet dog reglen om den rente, der skal betales af den bidragspligtige reder til den, der har lagt beløbet ud, er ændret. Efter gældende lov skulle renten udgøre 8 pct. pr. år, hvilket på det tidspunkt, da bestemmelsen blev givet, måtte betragtes som en ganske høj rente. Der har såvel i udvalget som under de nordiske forhandlinger om dette spørgsmål været enighed om, at rentesatsen bør følge det til enhver tid gældende renteniveau og herudover bør indeholde et tillæg (strafrente), der kan tilskynde til, at partrederen opfylder sin tilskudspligt. Man foreslår herefter, at renten skal udgøre den til Danmarks Nationalbanks diskonto til enhver tid svarende rente med et tillæg af 4 pct. p. a., dog mindst 6 pct. p. a. Ganske tilsvarende bestemmelser er optaget i de svenske og norske lovudkast. Derimod har man i samtlige udkast udeladt den i sølovens § 17, 2. punktum, indeholdte regel om, at den bidragspligtige partreder udover rente også skulle erstatte præmien for den forsikring, som den forskudsydende måtte have tegnet til sin sikkerhed.

I gældende lovs § 17, 3. punktum, findes en regel om, at den, der yder forskud, har panteret i den forsømmeliges part i skibet og i det på parten faldende udbytte. Denne panteret går foran ældre kontraktmæssigt pant i parten, men står tilbage for søpanterrettigheder såvel som for kontraktmæssigt pant i hele skibet. Efter skibsregistreringslovens § 33 kan sådanne panterrettigheder ikke registreres, men har uden registrering den i søloven angivne retsstilling. Der har såvel i udvalget som under de nordiske forhandlinger været enighed om, at denne legale panteret bør ophæves, dels fordi den kan føre til vanskelige prioritetskonflikter, dels af hen-

syn til realkreditte i skibe. Derimod er der enighed om, at den forskudsydende medreder som hidtil bør sikres ved en panteret i det på den bidragspligtiges part i skibet faldende udbytte og kan kræve dette udbetalt af den bestyrende reder i den udstrækning, det er nødvendigt. Dette har fundet udtryk i § 49, stk. 2, der findes tilsvarende i de svenske og norske lovudkast. Sikkerhedsretten gælder det udbytte, som eventuelt falder på den pågældende skibspart, og kan kun kræves udbetalt i den udstrækning og på det tidspunkt, der iøvrigt bliver tale om udlodning af udbytte til partrederen, jfr. § 50, stk. 2.

Reglerne i § 49 er at betragte som deklatoriske, jfr. § 39, og der er derfor intet til hinder for at træffe aftale om andre regler f. eks. en anden rentefod end den i stk. 1 foreskrevne.

Søloven indeholder i § 18 en regel om adgang for en partreder, som ikke ønsker at yde tilskud til skibets udrustning til en ny rejse eller til dets reparation efter en afsluttet rejse, til at frigøre sig for at yde sådant tilskud ved uden vederlag at afstå sin skibspart til fordeling mellem de øvrige medredere i forhold til deres tidligere andel i skibet. Denne regel (abandonreglen), der efter sit indhold viser tilbage til ældre tiders skibsfart, hvor skibene udrustedes til langvarige isolerede rejser, har efter de for udvalget foreliggende oplysninger ikke været anvendt i praksis i en meget lang årrække, og kan ikke betragtes som en rimelig og hensigtsmæssig fremgangsmåde for den partreder, der ønsker at udtræde af partrederiet. De i § 54 nu foreslåede regler om opløsning af partrederier og om adgang for de tilbageværende partredere til udløsning af den, der ønsker at udtræde, vil formentlig kunne løse eventuelle problemer af denne art. Under hensyn hertil har der både i udvalget og under de nordiske forhandlinger været enighed om ikke at medtage en til sølovens § 18 svarende regel i lovudkastet.

Til § 50.

Den foreslåede regel er — bortset fra redaktionelle ændringer — ganske svarende til gældende lovs § 19 og findes tilsvarende i svensk og norsk udkast. Reglen kan fraviges ved aftale, jfr. § 39.